

ת"פ 27280/02/22 - מדינת ישראל נגד אופק שיש

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
ת"פ 27280-02-22 מדינת ישראל נ' שיש ואח'

לפני
המאשימה
כבוד השופט ירון לוי
מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז תל אביב,
ע"י עו"ד טליה קלמרו ועו"ד אורן חיים

נגד
הנאשם
1. אופק שיש
ע"י ב"כ עו"ד משה מרוז

גזר דין

פתח דבר

1. הנאשם 1 (להלן: "**הנאשם**") נותן את הדין בגין חלקו באירוע שוד נהג מונית, באמצעות סכין, שכתוצאה ממנו נפגע הנהג, שוד שאותו ביצע ביחד עם הנאשם 2, שנדון, במסגרת הסדר טיעון, לעונש של 26 חודשי מאסר בפועל, לצד רכיבי ענישה נוספים.

2. הנאשם הורשע, על יסוד הודאתו, במסגרת הסדר דיוני, לפיו הודה בכתב אישום מתוקן והופנה לקבלת תסקיר שירות המבחן, מבלי שהצדדים הגבלו בטיעוניהם לעונש.

כתב האישום המתוקן

3. ואלה עובדות כתב האישום המתוקן בהן הודה הנאשם:

א. במועד הרלוונטי המתלונן היה נהג מונית, וקיבל הזמנות נסיעה באמצעות יישומון "גט טקסי". ביום 4.2.22 בשעה 03:08, הזמין פלוני נסיעה באמצעות היישומון מנקודת איסוף בתל אביב, ליעד בעיר רמת גן. עובר לשעה 03:18, הגיע המתלונן לנקודת האיסוף והמתין למזמין הנסיעה.

ב. באותו מועד, שהו הנאשמים סמוך לנקודת האיסוף בתל אביב וניסו לעלות על מונית. הנאשמים הבחינו במתלון יושב במונית, ניגשו אליה, פתחו את הדלת האחורית, התיישבו במושב האחורי, והמתלון החל בנסיעה אל היעד. במהלך הנסיעה ביקשו הנאשמים מהמתלון לסטות ממסלול הנסיעה ולפנות ימינה אל סמטת ילדי טהרן בגבעתיים (להלן: "**הסמטה**"). המתלון פנה אל הסמטה ונעצר.

ג. בשלב זה, הוציא הנאשם סכין, הצמידה לצווארו של המתלון ואמר לו: "**זה שוד**", המתלון השיב כי אין ברשותו כסף מזומן, אך הנאשם המשיך לאיים עליו באמצעות הסכין ולדרוש ממנו לתת לו כסף. המתלון ניסה להרחיק את הסכין שהחזיק הנאשם בצמוד לצווארו, אחז בלהב הסכין, בעוד הנאשם המשיך לאיים עליו עם הסכין ואמר לו לעזוב אותה, ובתוך כך נפצע המתלון בשתי אצבעותיו. בשלב זה הצמיד הנאשם את הסכין לצלעותיו של המתלון והמשיך לאיים עליו באמצעותה.

ד. כתוצאה מפציעתו של המתלון מידי הנאשם, נחתכו שתי אצבעות של המתלון, והוא נזקק לארבעה תפרים.

ה. במקביל, משהבינו הנאשמים שאין ברשות המתלון כסף מזומן, יצא נאשם 2 מהמונית, פתח את דלת המושב הקדמי שלצד הנהג וחיפש דבר מה לגנוב בתאים השונים במונית. משהבחין נאשם 2 במכשיר הסלולארי של המתלון, נטל אותו וגנבו. מיד לאחר מכן ברחו הנאשמים מהמקום.

ו. בהמשך לכך ביקש המתלון מעוברי אורח לסייע לו להזעיק כוחות משטרה, והם עשו כן. שוטרים שהגיעו לאזור החלו בסריקות. במהלך הסריקות שוטר שהגיע למקום הבחין בנאשמים, והחל לנסוע בעקבותיהם (להלן: "**השוטר**"). בהמשך, עזב השוטר את הניידת בה נסע, והחל לעקוב אחרי הנאשמים. הנאשמים הבחינו בשוטר ונמלטו מפניו. השוטר הזדהה כשוטר וקרא לנאשמים לעצור, אך הם לא שעו לקריאותיו, והמשיכו להימלט. הנאשמים השליכו בנתיב בריחתם את הטלפון הסלולרי אשר שדדו מהמתלון והמשיכו במנוסה. בהמשך, השוטר ושוטר נוסף הצליחו לתפוס את הנאשמים, אשר ניסו להתנגד למעצרים והפעילו כוח כלפי שני השוטרים.

ז. בהמשך, לאחר שהנאשמים הובאו לתחנת המשטרה בגבעתיים, הנאשם המשיך להשתולל, איים על השוטר באומרו: "**יום יבוא ואנחנו ניפגש, אני אנקנק אותך ואתה תשלם על כל מה שעשית**", וניסה לנשוך את השוטר.

4. על יסוד הודאתו במעשים המתוארים הורשע הנאשם בעבירות הבאות: שוד בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**"); הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק; פציעה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 334 בנסיבות סעיף 335(א)(1) ו-(א)(2) לחוק; ואיומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק.

טענות הצדדים

5. בשים לב לחומרת המעשים ולמידת הפגיעה בערכים המוגנים, עתרה ב"כ המאשימה, עו"ד טליה קלמרו, להשית על הנאשם עונש של 42 חודשי מאסר בפועל במצטבר ופיצוי למתלונן שלא יפחת מ-15,000 ₪.

לעמדת המאשימה, המעשים בהם הודה והורשע הנאשם מהווים שני אירועים נפרדים: אירוע שוד והפרעה לשוטר במילוי תפקידו (אירוע ראשון), ואירוע איומים בתחנת המשטרה (אירוע שני).

לטענת ב"כ המאשימה, מתחם העונש ההולם בגין האירוע הראשון עומד על 3-6 שנות מאסר בפועל, ובגין האירוע השני על 6-15 חודשי מאסר בפועל.

בשים לב לנסיבותיו האישיות עתרה ב"כ המאשימה למקם את עונשו של הנאשם בתחתית מתחם הענישה ולהשית עליו עונש 36 חודשי מאסר בגין האירוע הראשון ו-6 חודשי מאסר בגין האירוע השני, ולקבוע שעונשי המאסר ירוצו במצטבר.

ב"כ המאשימה התייחסה בטעוניה להמלצת שירות המבחן לגזור על הנאשם עונש מאסר שיכול שירוצה בעבודות שירות, וצו מבחן לשנה. לטענתה, נסיבותיו האישיות של הנאשם, כפי שהן עולות מתסקיר השירות, והליך השיקום הבסיסי שתואר בתסקיר, אינם מצדיקים חריגה ממתחם הענישה ההולם, ומכאן שאין מקום לאמץ את המלצת השירות.

6. הסנגור המלומד, עו"ד משה מרז, עתר כי בית המשפט יאמץ את המלצות השירות וישית על הנאשם עונש מאסר בפועל שירוצה בעבודות שירות, לצד צו מבחן למשך שנה, שבמהלכו ישולב הנאשם בקבוצת אלימות בשירות המבחן.

זאת, בשים לב להיותו בגיר צעיר בעת ביצוע העבירות; לתרומתו לחברה בהתנדבות, כפי שעולה מאסופת מכתבים שהגיש (נ/1); לנסיבות האישיות שהובילו אותו לביצוע מעשי העבירה; להליך השיקום בו החל, כמתואר בתסקיר השירות ובחוות דעת פסיכולוגית פרטית שהגיש (נ/2); לכך שארוסתו צפויה ללדת את בנו בחודשים הקרובים; ולחשש שעונש מאסר בפועל יהווה השפעה שלילית על הנאשם.

דברו האחרון של הנאשם

7. בדברו האחרון הביע הנאשם חרטה ומסר שברצונו להתנצל בפני המתלונן. הנאשם הוסיף כי בכוונתו להקים בית ולקיים אורח חיים נורמטיבי.

דין והכרעה

מתחם העונש ההולם

8. בחינת המקרה לאור מבחני הלכת ג'אבר מובילה לכלל מסקנה שכלל מעשי הנאשם מהווים אירוע אחד, בהתאם לסעיף 40 לחוק. מדובר באירוע מתמשך שהחל במעשה השוד, נמשך עת ברחו הנאשמים מזירת האירוע ונתפסו על ידי השוטרים והסתיים באיום שאיים הנאשם, בתחנת המשטרה, על השוטר שתפס ועצר אותו סמוך לזירת העבירה (ראו: ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014)).

9. הערכים החברתיים המוגנים בעוונות בבסיס העבירות שבהן הורשע הנאשם הם: ההגנה על שלמות גופו, בטחונו, כבודו, חירותו ורכושו של המתלונן; ביטחון הציבור לנהל חיו במרחב הציבורי ללא מורא ופחד (ע"פ 1127/13 גברזג'י נ' מדינת ישראל (15.1.2014), פסקה 30 לפסק דינו של השופט ג'ובראן); חירותו של ציבור נהגי המוניות להתפרנס בביטחון בנהיגה במונית בכל מקום ובכל שעה משעות היום; שלווה נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט ללא חשש מאיום (רע"פ 04/2038 לם נ' מדינת ישראל (4.1.2006), פסקה 7 לפסק דינה של השופטת ביניש); וכן שמירה על הסדר הציבורי על שלטון החוק, ושמירת שלווה נפשם של עובדי ציבור (ע"פ 8462/15 אבו ראס נ' מדינת ישראל (30.11.2016), פסקה 13 לפסק דינו של השופט מלצר).

10. פגיעת הנאשם בערכים המוגנים עוצמתית וחמורה במיוחד. בית המשפט העליון עמד בפסיקתו על חומרתן המיוחדת של עבירות אלימות המכוונות לפגוע בנהגי המוניות, שמאפייני עבודתם מותירים אותם חשופים לפגיעתם הרעה של עבריינים:

"חובתו של בית המשפט להגן על אנשי עמל, כמו נהגי מונית, הנותנים שירות לציבור גם בשעות שאינן שגרתיות, ונחשפים לנחמות זדון של עבריינים" (ע"פ 04/10828 טלאל נ' מדינת ישראל (16.6.2005), פסקה ו' לפסק דינו של השופט רובינשטיין. ראו גם: ע"פ 07/1885 נאייף נ' מדינת ישראל (1.7.2008), פסקה 3 לפסק דינו של השופט לוי).

11. במעשי הנאשם מצבור לא מבוטל של מאפייני חומרה משמעותיים. הנאשם ביצע את העבירות בצוותא חדא עם אחר, באיומי סכין, בסמטה צדדית, בשעת לילה מאוחרת, תוך הטלת אימה על המתלונן - הכול, למטרות בצע כסף.

חומרה מיוחדת יש ליתן לעובדה שהנאשם הוא שאחז בסכין - בה הצטייד מבעוד מועד - הצמידה לצווארו של המתלונן וגרם לפציעתו באופן שזה נזקק לארבעה תפרים באצבעותיו. אף לאחר פציעת המתלונן לא חדל הנאשם ממעשיו, הוא המשיך לסכן את המתלונן, לאיים עליו בסכין והצמידה לצלעותיו של המתלונן. מעשים אלה של הנאשם מבטאים אדישות מקוממת וזלזול במתלונן כאדם - בשלמות גופו, בשלוות נפשו ובכבודו. במעשיו עלול היה הנאשם לגרום למתלונן נזק חמור עשרות מונים (לחומרתן של עבירות המבוצעות תוך שימוש בסכינים, באופן המצדיק ענישה מחמירה ומרתיעה ראו: ע"פ 09/7878 מדינת ישראל נ' פלוני (3.8.2010)).

המלטות הנאשם מזירת השוד, הפרעתו לשוטרים במילוי תפקידם תוך הפעלת כוח כלפיהם והאיום על אחד השוטרים, מהווים אף הם מאפייני חומרה נוספים במעשי הנאשם.

12. משקל הולם בקביעת העונש יינתן לחלקו במעשים של הנאשם, המשמעותי מחלקו של שותפו, הנאשם 2, שכן הנאשם הוא זה שאחז בסכין, הצמידה לצווארו של המתלונן, גרם לפציעת המתלונן באצבעותיו והוסיף לאיים עליו

לאחר הפציעה.

בנוסף, הנאשם הורשע בעבירת איומים שלא יוחסה לנאשם 2.

הנאשם 2 נדון, במסגרת הסדר טיעון, לעונש של 26 חודשי מאסר בפועל והפעלתם בחופף של שני עונשי מאסר מותנים; מאסר מותנה ופיצוי למתלון בסך 3000 ₪.

מדיניות הענישה הנוהגת

13. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת, כפי שהיא עולה, בין היתר, מהפסיקה שהוגשה על ידי באי כוח הצדדים, מלמדת שבתי המשפט נוהגים לגזור, בנסיבות דומות, עונשי מאסר לתקופות משתנות, והכל בהתאם לנסיבות הקונקרטיות:

א. כך, בע"פ 4791/20 **מדינת ישראל נ' טאלב** (26.11.2020) קיבל בית המשפט העליון את ערעור המדינה והעמיד את עונשם של שלושת המערערים על 42 חודשי מאסר, חלף 30 ו-24 חודשי מאסר שהשית עליהם בית המשפט המחוזי. זאת, בקבעו כי העונש שהוטל עליהם סוטה באופן קיצוני לקולא ממדיניות הענישה המחמירה הנוהגת ביחס למעשי תקיפה ושווד של נהגי מוניות.

המערערים הורשעו בכך שתקפו נהג מונית בצוותא חדא, היכו אותו וגרמו לו לחבלות, ובין היתר לשבר בארובת העין, שטפי דם ונפיחות בפנים, באופן שהצריך אשפוז. המערערים גנבו את ארנקו של הנהג אשר הכיל 1,300 ₪, תעודת זהות, רישיון נהיגה, כרטיס אשראי וכרטיס עובד, יחד עם מכשיר הטלפון הנייד של הנהג ומטבעות שהיו במונית.

בדומה לענייננו שדדו המערערים את הנהג בצוותא חדא וגרמו לו לחבלות. הרושם המתקבל הוא שהחבלות שנגרמו לנהג באותו מקרה חמורות מאלה שנגרמו למתלון בענייננו. ואולם, בשונה מהמערערים ביצע הנאשם בענייננו את העבירות תוך שימוש בסכין, כשפוטנציאל הנזק כתוצאה מהמעשים חמור במיוחד.

בשונה מעניינו של הנאשם, לשלושת המערערים עבר פלילי מכביד.

ב. בע"פ 1698/16 **דמלאו נ' מדינת ישראל** (8.11.2016) אישר בית המשפט העליון עונש של 48 חודשי מאסר בפועל שגזר על המערער בית המשפט המחוזי, לצד רכיבי ענישה נוספים, לאחר שהעמיד את מתחם הענישה בעניינו על 3 עד 5 שנות מאסר.

המערער הורשע בכך שתקף נהג מונית במטרה לשדוד את כספו, היכה אותו, עקר את המונה והדיבורית מהמונית והשליכם על הנהג. במעשים אלה גרם המערער למתלון שפשוף ברגלו השמאלית ונזק נפשי.

בשונה מעניינו, המערער ביצע את המעשים לבדו, כשאינו חמוש בנשק קר. בנוסף, החבלות שנגרמו למתלון בעניינו כתוצאה מפגיעת הסכין חמורות מהפגיעות שנגרמו במקרה זה. עם זאת, האלימות הפיזית שהפעיל המערער על המתלון באותו מקרה הייתה משמעותית. עוד בשונה מעניינו, למערער עבר

פלילי עשיר, הוא ביצע את העבירות המתוארות שמונה ימים בלבד לאחר שהשתחרר ממאסר ממושך. עוד יוטעם כי המערער לא נטל אחריות למעשיו וניהל הליך הוכחות.

ג. בע"פ 3312/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** (2.4.2013) אישר בית המשפט העליון עונש של 5.5 שנות מאסר בפועל שהשית על המערער בית המשפט המחוזי בגין שלוש עבירות שוד בנסיבות מחמירות ושתי עבירות איומים, אשר כוונו כלפי נהגי מוניות ובוצעו יחד עם אחרים.

בשונה מעניינו של הנאשם, שהורשע במעורבות באירוע אחד, המערער הורשע במעורבותו בשלושה מעשי שוד. באחד המקרים התבצע השוד באיומי סכין כלפי נהגת מונית, כשאחר (ולא המערער) אחז בסכין בידו. במקרה אחר התיז המערער גז מדמיע בעינו של נהג בעת שאחר היכה אותו.

עוד בשונה מעניינו של הנאשם, המערער, צעיר בן 21, ניהל אורח חיים עברייני על רקע של שימוש בסמים ובאלכוהול.

ד. בע"פ 4178/12 **עוינה נ' מדינת ישראל** (9.7.2013) אישר בית המשפט העליון עונש של 7.5 שנות מאסר שגזר על הנאשם בית המשפט המחוזי.

המערער הורשע בשוד נהג מונית ברף החומרה הגבוה ביותר, בצוותא חדא, תוך שימוש בגז מדמיע, הכאת הנהג ודקירתו באופן שגרם לו לאבדן דם רב ולאשפוז ממושך.

עניינו של המערער חמור מעניינו של הנאשם בשל רף האלימות הגבוה והנזק שנגרם לנהג המונית באותו מקרה.

בנוסף, למערער, בשונה מהנאשם, עבר פלילי לרבות מאסר ממושך בגין שוד קודם של נהג מונית, במסגרתו אף נפצע המערער בבטנו מירי, באופן המעיד על כך שמדובר באדם חסר מעצורים שאימץ דפוסי פעולה עברייניים מסוכנים.

ה. בת"פ (מרכז) 22579-10-14 **מדינת ישראל נ' קלימוב** (29.9.2016) קבע בית המשפט מתחם ענישה בין 30-60 חודשי מאסר על נאשם ששדד, ביחד עם אחר, דר רחוב ופצע אותו באמצעות סכין. עניינו של הנאשם דומה לעניינו מבחינת מאפייני החומרה אך שונה בכך שלנאשם בעניין זה עבר פלילי וגילו מבוגר יותר.

14. קראתי בעיון את הפסיקה שהגישו ב"כ המאשימה והסניגור, שברובה עוסקת בנסיבות שאינן קרובות דיין לעניינו, בין במישור המעשים בהם הודו או הורשעו הנאשמים השונים מעניינו או בחומרת העבירות שבהן הורשעו אותם נאשמים (פסקי הדין שהגישה המאשימה: (ת"פ (חיפה) 43603-04-15 **מדינת ישראל נ' אלימוב** (3.4.2016); ע"פ 13/5780 **בן אבו נ' מדינת ישראל** (16.7.2014)). פסיקה שהגישה ההגנה: ע"פ 1392/20 **גאבר נ' מדינת ישראל** (24.6.2020); ת"פ 54647-01-20 **מדינת ישראל נ' יולזרי** (27.12.2020); ת"פ 45847-02-16 **מדינת ישראל נ' איזוטוב** (8.16.2016); בע"פ 1964/16 **בושנאק נ' מדינת ישראל** (25.5.2017); ע"פ 5611/16

סלב נ' מדינת ישראל (14.9.2017); ת"פ 60753-07-14 **מדינת ישראל נ' שניידמן** (2.6.2016).

15. סקירת מדיניות הענישה הנוהגת לעבירות איומים והפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו מעלה כי בתי המשפט נוהגים לגזור, במקרים דומים, עונשי מאסר משתנים הנעים בין ענישה צופה פני עתיד ועד חודשי מאסר בודדים בפועל, לצד ענישה נלווית (ראו: רע"פ 12/9057 **מצרי נ' מדינת ישראל** (4.3.2013); רע"פ 8062-13 **ברזק נ' מדינת ישראל** (9.4.2014); ת"פ 6054-08-19 **מדינת ישראל נ' אבו סרחאן** (22.9.2022); ת"פ 43502-07-20 **מדינת ישראל נ' ונונו ואח'** (6.2.2022); ת"פ (ירושלים) 2534-09-19 **מדינת ישראל נ' רחמן** (17.2.2021)).

16. לאור כל האמור לעיל, בשים לב לערכים החברתיים המוגנים ולעוצמת הפגיעה בהם, תוך מתן משקל למכלול נסיבות האירוע, ובהתאם לעקרון אחדות הענישה, אני קובע כי מתחם העונש ההולם באירוע זה נע בין 30 ל-54 חודשי מאסר בפועל.

גזירת העונש ההולם בתוך המתחם

17. במקרה דנן אני מוצא הצדקה לחריגה ממתחם העונש ההולם. לא לחומרה, בגין הגנה על שלום הציבור, ולא לקולא, בשל שיקולי שיקום.

18. אכן, מתסקיר השירות ומחוות הדעת הפסיכולוגית (**נ/2**) עולה שהנאשם החל בהליך מסוים של שיקום. ואולם, מקובלת עליי טענת ב"כ המאשימה כי בחינה מעמיקה של התסקיר מגלה שאין מדובר בהליך שיקום מעמיק ונושא תוצאות באופן המצדיק חריגה ממתחם העונש ההולם. מהתסקיר עולה שהנאשם שיתף פעולה עם השירות, שולב בקבוצה טיפולית והביע מוטיבציה להשתתף בקבוצה נוספת. עם זאת, להתרשמות השירות הנאשם הביע קושי בנטילת אחריות מלאה לחלקו בעבירה והתקשה להביע אמפתיה כלפי המתלונן, והפגיעה בו מבחינה פיזית ונפשית. השירות התרשם מרמת סיכון גבוהה להתנהגות עוברת חוק של הנאשם בתחום האלימות.

בשים לב להתרשמות השירות, מסקנתי היא שלהליך השיקום שעבר הנאשם יש ליתן משקל הולם בקביעת עונשו במסגרת מתחם הענישה.

19. בגזירת העונש במסגרת המתחם יינתן משקל למכלול נסיבותיו האישיות של הנאשם, כפי שפורטו בתסקיר השירות בעניינו, ובחוות הדעת הפסיכולוגית (**נ/2**).

משקל של ממש לקולא יינתן לעברו הנקי של הנאשם ולהיותו בגיר צעיר בעת המעשים.

משקל הולם לקולא יינתן להתנהגותו הטובה ולהתנדבותו בקהילה, כפי שתואר בתסקיר השירות ובאסופת המסמכים שהגיש (**נ/1**); לנסיבות חייו כפי שתואר בתסקיר, למשפחה הצעירה שהקים, כפי שעלה מעדות ארוסתו (עמ' 23

לפרוטוקול); לנטילת האחריות על מעשיו ולהודאתו שחשכה זמן שיפוטי יקר.

20. עוד יינתן משקל לעקרון אחדות הענישה, ולעונשו של הנאשם 2, שותפו של הנאשם, שנדון, בגין חלקו במעשים, ל-26 חודשי מאסר בפועל.

הלכה היא כי:

'עקרון אחדות הענישה הוא עקרון יסוד במשפט הפלילי אשר נועד להבטיח שוויון בפני החוק ולמנוע שרירות בענישה...עקרון זה מקבל משנה חשיבות כאשר מדובר בנאשמים שונים המורשעים בגדרה של אותה פרשה. במצב דברים זה מצדד עקרון אחדות הענישה בהטלת עונשים דומים על מי שביצעו מעשים דומים וכן בשמירה על יחס של שקילות בין מבצעים של מעשים הנבדלים זה מזה במניינם, חומרתם או בנסיבותיו האישיות של המבצע' (ע"פ 8345/15 אוחנה נ' מדינת ישראל (19.9.2017), פסקה 35 לפסק דינו של השופט מזוז).

21. בשים לב לעובדה שחלקו של הנאשם בפרשה חמור מחלקו של הנאשם 2 - כפי שפורט בהרחבה בסעיף 12 לעיל - ולכך שעברו של הנאשם נקי, בניגוד לנאשם 2, סבורני שיש להשית על הנאשם עונש חמור במעט מזה שהוטל על הנאשם 2, באופן שיבטא את חלקו המוגבר יחסית במעשים.

סוף דבר

22. לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים, כמפורט לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 30 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום 4.2.22 ועד ליום 24.4.22.

ב. 12 חודשי מאסר מותנים למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירת שוד או עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. 6 חודשי מאסר מותנים למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירת איומים או עבירה של הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו.

ד. פיצויים למתלונן בסך 6000 ₪.

הפיצויים יופקדו בקופת בית המשפט לא יאוחר מיום 15.2.2023.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ג טבת תשפ"ג, 16 ינואר 2023, במעמד הצדדים.

ירון לוי, שופט